- -
https://titania.saeima.lv/LIVS10/SaeimaLIVS2_DK.nsf/DK?ReadForm&nr=13345347-61a0-4886-b3d6-cf939ea97aee
- -
10. Saeima 14.07.2011. pirmā sēde ārkārtas sesija *Noraksts*
- -

STENOGRAMMA 14.07.2011

	Debašu informācija					
	1. Lēmuma projekts **Par taisnīgu un godīgu Eiropas Savienības kopējo lauksaimniecības politiku pēc 2013.gada** *(204/Lm10)*					
	https://titania.saeima.lv/LIVS10/SaeimaLIVS2_DK.nsf/getDebates?OpenAgent&dkp=58BF52E47F556EF7C22578C0003A7B6A&rnd=0.3293886328953173					
	Vārds	Frakcija	Laiks	Info		
	Ansis Saliņš	Vienotība	03:53	1x, Dep.		
	Imants Viesturs Lieģis	Vienotība	04:08	1x, Dep.		
	Ģirts Valdis Kristovskis		09:14	1x, ĀM		
	Guntis Rozītis	ZZS	03:49	1x, Dep.		
	Jānis Dombrava	VL-TB/LNNK	02:45	1x, Dep.		
	Staņislavs Šķesters	ZZS	04:56	1x, Dep.		
	Ilze Viņķele	Vienotība	05:02	1x, Dep.		
	Jānis Urbanovičs	SC	08:38	1x, Dep.		
	Iveta Grigule	ZZS	02:24	1x, Dep.		
	Boriss Cilevičs	SC	02:43	1x, Dep.		
	Dzintars Rasnačs	VL-TB/LNNK	02:30	1x, Dep.		
	Andris Bērziņš (Zemgale)	ZZS	04:05	1x, Dep.		
	Atis Lejiņš	Vienotība	04:14	1x, Dep.		
	Andris Bērziņš (Rīga)	PLL	03:30	1x, Dep.		
	Sergejs Mirskis	SC	02:52	1x, Dep.		
	Sergejs Dolgopolovs	SC	01:31	1x, Dep.		
	Kārlis Šadurskis	Vienotība	04:07	1x, Dep.		
	Andris Šķēle	PLL	03:34	1x, Dep.		
	Stenogramma	*https://titania.saeima.lv/LIVS10/SaeimaLIVS_LmP.nsf/0/4DF793837F817146C22578D20028CE99?OpenDocument*				

- -
https://titania.saeima.lv/LIVS10/SaeimaLIVS_LmP.nsf/0/4DF793837F817146C22578D20028CE99?OpenDocument

Stenogramma debates
2011. gada 14. jūlijs
- -

..LM0204_0

Mums darba kārtībā ir viens jautājums – deputātu Brigmaņa, Staņas, Agešina, Zaķa, Klementjeva, Cilinska, Strazdiņa un citu deputātu iesniegtais lēmuma projekts **„Par taisnīgu un godīgu Eiropas Savienības kopējo lauksaimniecības politiku pēc 2013. gada”**.

Vai deputātiem ir iebildumi, ka mēs to izskatām? Deputātiem iebildumu nav.

Iesniedzēju vārdā – deputāts Augusts Brigmanis.

A.Brigmanis (ZZS frakcija).

Labrīt, cienījamie kolēģi! Zaļo un Zemnieku savienības frakcija izvirzījusi apstiprināšanai šo paziņojumu, kas ir nozīmīgs Latvijas lauksaimniecībai, Latvijas ekonomikai un lauku attīstībai kopumā.

Šajā paziņojumā mēs liekam uzsvaru uz to, ka nākotnē Eiropas Savienības tiešajiem maksājumiem ir jābūt taisnīgiem, godīgiem un balstītiem uz objektīviem to aprēķināšanas kritērijiem.

Paldies visu Saeimas frakciju pārstāvjiem par jau pausto sākotnējo atbalstu šajā jautājumā, parakstot pieprasījumu sasaukt sēdi, un mēs nudien ceram, ka šodien visi koalīcijas deputāti un arī kolēģi no opozīcijas atbalstīs šo iniciatīvu.

Jautājums par tiešo maksājumu izlīdzināšanu un taisnīgiem, tiešiem maksājumiem ir aktuāls jau sen. Par to runāts ir daudz. Taču tagad ir pienācis brīdis, kad mums ir nekavējoties jādod skaidrs signāls Eiropai, ka Latvija nav gatava samierināties ar turpmāko kraso nevienlīdzību tiešajos maksājumos starp Eiropas Savienības dalībvalstīm, kad Latvijas un citu jauno dalībvalstu lauksaimnieki tiek rupji diskriminēti attiecībā pret veco dalībvalstu zemniekiem.

Mums ir stingri jācīnās par to, lai lauksaimniekiem paredzētais finansējums būtu sadalīts taisnīgi visām Eiropas Savienības dalībvalstīm. Patiesībā šis paziņojumā izklāstītais jautājums ir vienkāršs un nebūt nav jaunums. Tas sūta ziņu, ka Eiropas Savienības kopējās lauksaimniecības politikas ietvaros noteiktajiem tiešajiem maksājumiem dalībvalstu lauksaimniekiem pēc 2013.gada ir jābūt taisnīgiem, līdzsvarotiem un aprēķinātiem balstoties uz ekonomiskajiem un vides kritērijiem. Šobrīd esošie tiešie maksājumi, kas aprēķināti balstoties uz seniem, novecojušiem un šobrīd jau neobjektīviem kritērijiem un rādītājiem, kļuvuši absolūti neatbilstoši esošajai situācijai.

Ar šo paziņojumu mēs vēlamies paust Latvijas Saeimas viedokli, ka nākotnē ir jāievieš tāda tiešo maksājumu sistēma, kas nodrošinātu patiesi taisnīgas un godīgas konkurences nosacījumus visu Eiropas Savienības dalībvalstu lauksaimniekiem.

Pašreizējais Eiropas Komisijas priekšlikums attiecībā uz tiešo maksājumu aprēķiniem septiņu gadu posmam pēc 2013.gada Latvijai ir nepieņemams, jo tas nav balstīts uz šiem objektīvajiem kritērijiem un tikai nedaudz satuvina valstis, kuras saņem viszemākos, un tās valstis, kuras saņem visaugstākos tiešos maksājumus, kas pārnestā nozīmē nozīmē to, ka mēs braucam uz priekšu pa dažāda ātruma ceļiem.

Latvijai ir svarīgi, lai tiešo maksājumu jaunā sistēma pilnā mērā stātos spēkā bez kavēšanās jau no 2014.gada, jo nebūtu adekvāti pārejas periodu tiešo maksājumu palielināšanai bezatbildīgi izstiept vēl līdz 2020.gadam. Tikpat svarīgi ir arī tas, lai gan lauksaimniecības tiešajiem maksājumiem, gan lauku attīstības politikai Eiropas Savienībā tiktu nodrošināts adekvāts finansējums arī turpmāk. Diemžēl esošajā situācijā mums nav iespējas vēl vairāk palīdzēt saviem lauksaimniekiem ar subsīdijām un cita veida valsts atbalstu.

Runa ir par Eiropas kopējo lauksaimniecības politiku, un tāpēc tai ir jābūt finansētai simtprocentīgā apmērā un godīgi no Eiropas Savienības budžeta.

Līdz ar to vēl jo svarīgāk ir tas, lai Latvijas lauksaimniekiem tiktu nodrošināta iespēja līdz ar citu dalībvalstu lauksaimniekiem saņemt adekvātus un taisnīgus tiešos maksājumus, īpaši ņemot vērā to, ka Latvijas lauksaimnieki saņem Eiropā vismazākos tiešos maksājumus no 2004.gada.

Nav iespējams konkurēt Eiropas Savienības kopējā tirgū, ja vienam lauksaimniekam maksā 90 eiro par hektāru, bet citam – 450 un vairāk eiro par hektāru. Kā jūs zināt, esošais piedāvājums šo normu palielina līdz apmēram 144 eiro. Tas mūsu lauksaimniekiem nav absolūti pieņemams, un, aizstāvot mūsu pozīcijas, Zemkopības ministrija un arī mūsu Eiropas Savienības deputāti Briselē vairākkārt ir uzsvēruši, ka šiem maksājumiem ir jābūt pāri par 200 eiro par hektāru.

Par vēl vienu Latvijai būtisku jautājumu. Tas ir jau nākamais darba kārtības jautājums, bet arī tam es gribu pieskarties. Par kohēzijas politiku. Vēlos uzsvērt, ka kohēzijas politiku un kopējo lauksaimniecības politiku redzam kā vienotas politikas. Lauksaimniecība, protams, nav vienīgā

Latvijas prioritāte, tikpat svarīga ir arī kohēzija, šīs abas Eiropas Savienības lielās politikas Latvijai ir vienlīdz nozīmīgas un būtiskas.

Ar šo paziņojumu es nebūt necenšos izcelt vienu no abām Latvijas prioritātēm, vien gribu vērst uzmanību uz esošo netaisnīgo situāciju Eiropas Savienības kopējā lauksaimniecības politikā un nepieciešamību rīkoties.

Šeit ir svarīgs vēl viens aspekts, kolēģi! Attiecībā uz nostāju par taisnīgiem un godīgiem tiešajiem maksājumiem visu Eiropas Savienības valstu lauksaimniekiem līdzīgās domās ir visas trīs Baltijas valstis. Tieši trijās Baltijas valstīs ir viszemākie tieši maksājumi visā Eiropas Savienībā. Arī Lietuvas parlaments jau 9.jūnijā rezolūcijā pauda savu viedokli par kopējās lauksaimniecības politikas nākotni un cita starpā arīdzan uzsvēra, ka taisnīgas un godīgas tiešā atbalsta sadales sistēmas izveidošanai ir jābūt vienam no svarīgākajiem nākotnes kopējās lauksaimniecības politikas prioritārajiem mērķiem.

Baltijas valstīm tagad jo īpaši jāsolidarizējas un jābūt vienotām šajā jautājumā, tādēļ Latvijas Saeimas paziņojums arī parādīs Baltijas valstu vienotību šajā svarīgajā jautājumā.

Latvijas Saeimai un valdībai jādara viss iespējamais, lai nākotnē mūsu zemnieki varētu strādāt vienlīdzīgos konkurences apstākļos ar citu Eiropas Savienības valstu lauksaimniekiem.

Mēs vairs nevaram vilcināties ar šīs problēmas risināšanu, signāls ir skaidrs. Latvijas nostāja ir jāsūta tūlīt. Tāpēc es šodien gribu arī vēlreiz izteikt pateicību visiem mūsu kolēģiem, kas piedalījās šā dokumenta sagatavošanā, – gan kolēģiem Saeimā, gan Zemkopības ministrijai un Saeimas Juridiskajam birojam, un ceru uz jūsu atbalstu paziņojuma apstiprināšanai.

Sēdes vadītāja. Paldies.

Sākam debates.

Vārds deputātam Ansim Saliņam.

A.Saliņš (frakcija „Vienotība").

Labrīt, cienījamie klāstošie! Cienījamā Saeimas priekšsēdētāja! Eiropas Komisijas publicētais priekšlikums Eiropas Savienības budžeta sadalei no 2014.gada līdz 2020.gadam paredz turpināt līdzšinējo diskriminējošo Eiropas Savienības maksājumu sadali starp dalībvalstu lauksaimniekiem.

Eiropas Komisija piedāvā septiņu gadu laikā mazināt atšķirības maksājumos par trešo daļu katrai dalībvalstij individuāli. Ņemot vērā, ka Eiropas Savienības vidējais tiešo maksājumu līmenis par hektāru 2013.gadā būs 269 eiro, Eiropas Savienības budžetā atvēlētie līdzekļi no 39,4 procentiem samazināsies uz 36,2 procentiem. Tas pats par sevi nav daudz, jo ietaupījumus var rast, bet uzskatu, ka neapmierinošs ir tieši komisijas piedāvājums tiešo maksājumu jomā.

Komisija piedāvā kā zemāko slieksni tiešajiem maksājumiem noteikt aptuveni 52 procentus tikai no Eiropas Savienības dalībvalstu saņemtā vidējā maksājuma. Un tas būtu Latvijai. Protams, Latvijas lauksaimniekiem tad maksājums palielinātos, bet atšķirības tik un tā būtu drastiskas un konkurenci kropļojošas. Pēc aptuveniem aprēķiniem, tas nozīmē, ka Latvijas zemniekiem, kas 2013.gadā saņems vidēji 95 eiro par hektāru, sākot no 2014.gada septiņu gadu laikā maksājums pieaugtu par 60 procentiem – tas ir, līdz 145 eiro.

Vienlaikus Nīderlandes lauksaimniekiem, kas 2013.gadā saņemtu 457 eiro par hektāru, maksājums septiņu gadu laikā saruktu līdz 368 eiro par hektāru. Tādējādi Latvijas lauksaimniekiem maksātais

atbalsta apjoms būtu pats mazākais Eiropas Savienībā un sasniegtu tikai 52 procentus no vidējā, un tas būtu trīs reizes – gandrīz trīs reizes! – mazāks nekā, piemēram, Nīderlandei.

Būtiski atšķirīgs ir arī dalībvalstīm piešķirtais finansējuma sadalījums starp tiešajiem maksājumiem, kas ir pirmais pīlārs, un lauku attīstības maksājumiem, kas ir otrais pīlārs... starp šīm daļām. Piemēram, Latvijas gadījumā šī attiecība ir aptuveni 35 pret 65, savukārt Dānijai līdzekļi, ko lauksaimnieki saņem kā tiešos maksājumus, ir 95 procenti, un tikai 5 procenti ir maksājumi lauku attīstības pasākumiem.

Realizējot lauku attīstības pasākumus, finanšu līdzekļu nonākšana līdz lauksaimniekiem ir nedaudz sarežģītāka un ilgstošāka nekā tiešo maksājumu saņemšanas gadījumā. Tāpat arī, saņemot atbalstu naudas izteiksmē, brīvos līdzekļus lauksaimnieks var izmantot savām konkrētā brīža vajadzībām, piemēram, zemes pirkšanai. Tas atkal Latvijas lauksaimniekus nostāda sliktākā situācijā attiecībā pret to valstu lauksaimniekiem, kam ir relatīvi vairāk brīvo līdzekļu saistībā tieši ar augstāku tiešo maksājumu proporciju šo maksājumu sadalē.

Tāpat būtisks ir nākamais šīsdienas sēdes jautājums par Kohēzijas fonda līdzekļu godīgāku sadali. Ja mēs gribam, lai mūsu lauki nav aizauguši, ja mēs gribam, lai mūsu lauki ir apdzīvoti, ja mēs gribam, lai mūsu radinieki, draugi un tautieši nedotos strādāt uz Anglijas un Īrijas zemeņu un burkānu laukiem, tad mums ir jācīnās par līdzīgākiem Eiropas Savienības maksājumiem arī Latvijas lauksaimniekiem.

Es esmu par Latvijas lauksaimniecību un ražošanu laukos.

Paldies.

Sēdes vadītāja. Paldies.

Vārds deputātam Imantam Viesturam Lieģim.

I.V.Lieģis (frakcija „Vienotība").

Labdien, ļoti cienījamā Saeimas priekšsēdētajas kundze! Godātie kolēģi! Šodien Saeima divās ārkārtas sesijās izskatīs lēmuma projektus par jautājumiem, kas būtiski ietekmēs Latvijas ekonomiku nākamajā Eiropas Savienības daudzgadu budžeta posmā līdz 2020.gadam.

Ja mēs šos divus paziņojumus pieņemsim, tad Latvijas parlaments būs pirmais no visām 27 dalībvalstīm, kas būs izteicis savu nostāju pret 29.jūnija sēdē paustajiem Eiropas Komisijas priekšlikumiem. Šonedēļ man bija iespēja informēt pārējo dalībvalstu parlamentu deputātus par to, ka Saeima šos jautājumus izskatīs šodienas ārkārtas sēdēs. Pirmdien es piedalījos Eiropas valstu parlamentu Eiropas lietu komisiju vadītāju sanāksmē Varšavā, bet aizvakar – Eiropas Parlamenta rīkotajā sanāksmē kopā ar nacionālo parlamentu deputātiem Briselē, kurās paudu Latvijas attieksmi pret Eiropas Komisijas priekšlikumiem. Tādējādi ziņa par mūsu sašutumu saistībā ar Eiropas Komisijas priekšlikumiem jau ir nonākusi pārējās Eiropas Savienības valstīs.

Ņemot vērā to, ka Polijas prezidentūra ir nolēmusi oktobrī sasaukt īpašu konferenci par Eiropas Komisijas piedāvātā daudzgadu budžeta priekšlikumiem, ir ļoti svarīgi jau tagad skaidri uzsvērt Latvijas viedokli. Tiešie maksājumi lauksaimniekiem un finansējums projektiem un infrastruktūrai – tās abas ir Latvijas prioritārās jomas arī pēc 2014.gada. Attiecībā uz tiešajiem maksājumiem lauksaimniekiem ir jāturpina mēģināt izlīdzināt lielo plaisu starp Latviju, kas no 2014.gada varētu saņemt ap 144 eiro par hektāru, un Maltu, piemēram, kas varētu saņemt ap 660 eiro par hektāru. Vācijas deputāts Eiropas Parlamentā Desmans Briselē pateica, ka Vācija būtu gatava saņemt par 400

miljoniem eiro mazāk, lai paaugstinātu tiešo maksājumu zemāko līmeni. Viņš arī izrēķināja, ka izmaksas tam, lai visas trīs Baltijas valstis saņemtu 200 eiro par hektāru, ir tikai 1 eiro par katru hektāru lauksaimniecības zemes visā Eiropas Savienībā, proti, apmēram 800 miljoni eiro. Taču, lai panāktu lielāku atbalstu Latvijas zemniekiem, mums nepietiek ar to, ka mēs norādām uz netaisnīgiem Eiropas Komisijas priekšlikumiem. Valdības pārstāvjiem visos iespējamos līmeņos jāskaidro mūsu situācija saviem kolēģiem tajās valstīs, kuras līdz ar izlīdzināšanu saņems mazāk naudiņas. Bez šo valstu atbalsta nekas tā arī nemainīsies.

Līdz ar šodienas paziņojuma pieņemšanu darbs tikai sāksies. Un te būs jāpatur prātā vēl divas lietas.

Pirmkārt, Eiropas Savienības lēmumu par nākamo daudzgadu budžetu Eiropas Komisija pieņems kopā ar Eiropas Parlamentu, tātad būs svarīgi uzrunāt Eiropas Parlamenta deputātus – ne tikai no Latvijas – par tiešajiem maksājumiem un finansējumu infrastruktūras projektiem.

Otrkārt, būs nepieciešama cieša sadarbība. Kā norādīja Brigmaņa kungs, vajadzēs cieši sadarboties ar mūsu kolēģiem no Igaunijas un Lietuvas, lai panāktu kopīgu viedokļu paušanu.

Es aicinu atbalstīt lēmuma projektu.

Paldies.

Sēdes vadītāja. Paldies.

Vārds Latvijas Republikas ārlietu ministram Ģirtam Valdim Kristovskim.

Ģ.V.Kristovskis (ārlietu ministrs).

Labdien, ļoti cienījamā Saeimas priekšsēdētāja! Augsti godātais kolēģi Dūklava kungs! Dāmas un kungi! Saeimas deputāti!

Esmu nācis šeit tribīnē, lai nedaudz parunātu par Latvijas kopējo taktiku un aktivitāšu koordināciju šajos svarīgajos jautājumos, par ko jūs šodien esat uzsākuši debates.

Sākšu ar to, ka es apsveicu Saeimu par parādīto iniciatīvu šo divu būtisko paziņojumu – „Par taisnīgu un godīgu Eiropas Savienības kopējo lauksaimniecības politiku pēc 2013.gada" un „Par atvēlēto finansējumu ES budžetā sociālo un ekonomisko atšķirību mazināšanai pēc 2013.gada" – apspriešanā, un es pilnā mērā arī paļaujos un ticu to pieņemšanai.

Gribu paskaidrot dažus būtiskus jautājumus, kas pēc būtības ir Latvijas kopējā taktika.

Pieminēšu to, ka Eiropas Savienība savu pirmo pozīciju saistībā ar nākamā budžeta perioda veidošanu pieteica jau 2010.gada oktobrī. Līdz šim brīdim, līdz šā gada jūlijam, patiesībā ir bijusi tāda kā intensīva pozīciju iztaustīšana. Sākotnēji šķita, ka šo pozīciju iezīmēšana būs cerīgāka. Diemžēl tagad, kad šā gada 1.jūlijā Eiropas Komisija nāca klajā ar savu precizēto priekšlikumu, mēs redzam, ka mūsu valsti it sevišķi šāds priekšlikums neapmierina, jo sākotnējā sarunu pozīcija gan par lauksaimniekiem, gan arī par kopējo Eiropas budžeta nacionālo paketi patiesībā ir citāda, nekā mēs to varētu vēlēties. Līdz ar to ir nepieciešams šos jautājumus precīzi koordinēt un arī saprast to, cik reālas ir iespējas šo sākotnējo pozīciju mainīt.

Gribu teikt, ka skaidrs ir tas, ka Latvija ir ieinteresēta saņemt vairāk līdzekļu savas valsts attīstībai un it sevišķi arī, protams, zemkopības tiešajiem maksājumiem – tātad lauksaimniecības attīstībai.

No otras puses, mums ir jāpatur prātā, ka, protams, Eiropas Savienības kopējā budžetā ir maksātājvalstis. Arī šīs maksātājvalstis, kuras iemaksā lielo, tātad šo sadalāmo, Eiropas Savienības kopējo budžeta summu, nav vairs gatavas maksāt tik lielā mērā, kā tas ir bijis līdz šim. To, jāsaka, man savā ārlietu ministra darbības laikā vairākkārt ir nācies dzirdēt no ministriem, kas pārstāv savu valstu viedokļus.

Un, protams, arī šis piedāvājums, kas ir pašreiz, kaut arī skaitās, ka kopumā vidēji ir panākta zināma tiešo maksājumu vai arī citu maksājumu izlīdzināšana, tātad sabalansēšana, tomēr joprojām ir netaisnīgs, taču jāpatur prātā, ka arī Eiropas Savienības valstis ļoti nelabprāt atteiksies no vēsturiski izveidotās budžeta sistēmas.

Lūk, šāda ir starta pozīcija! Ar to es gribu teikt, ka cīņa mums ir jāveido pragmatiska un balstoties uz aprēķiniem... es pat gribētu teikt, ka balstoties varbūt pat uz emocionāli pamatotiem argumentiem. Mums šajā taktikā ir jāpatur prātā arī Latvijas iepriekšējā pieredze. Kāpēc? Tāpēc, ka debašu šajā laikā būs ļoti daudz – tās būs pusotru gadu aptuveni, un šajā laikā mums nāksies sastapties ar dažādu valstu paziņojumiem, ar dažādu institūciju un dažādu politiķu paziņojumiem.

Taču atcerēsimies, ka viss šis process pēc būtības virzīsies, bet beigu beigās viss tiks izšķirts pēdējās ministru prezidentu un valstu vadītāju sanāksmēs. Taču vēlreiz gribu teikt, ka jāstrādā ir jau pašlaik, lai Latvijas valsts pozīcija būtu maksimāli redzama, lai Latvijas valsts iniciatīvas būtu saprotamas.

Šeit es gribu teikt, ka tiešām ir jāuzsver arī Zemkopības ministrijas līdzšinējā iniciatīva, ja ir šis paziņojums. Es gribu arī uzsvērt Imanta Lieģa tikko minēto. Gribu teikt, ka ļoti svarīgi ir šajā procesā iesaistīt arī Eiropas Parlamentu, un Sandra Kalniete ir ļoti daudz darījusi šajā jautājumā. Mēs varam arī atcerēties, ka pat Alfrēds Rubiks, neskatoties uz to, ka viņiem ir tikai divdesmit viena balss Eiropas Parlamentā... ka pat viņš ir izvirzījis savus priekšlikumus tieši Latvijas interešu pārstāvēšanā. Tātad tas nozīmē, ka darbs norit daudzās frontēs, taču tur ir nepieciešama koordinācija.

Un koordinācija nozīmē to, ka mums nepietiek tikai uzsvērt lauksaimniecības platību tiešos maksājumus kā īpašu prioritāti. Svarīga ir arī Kohēzijas fonda un sociālo fondu Eiropas Savienības līdzekļu sadaļa.

Gribu teikt, ka arī es personīgi, lai uzsvērtu šo abu virzienu nozīmīgumu, esmu vakar nosūtījis vēstuli Polijas prezidentūras ārlietu ministram Radekam Sikorskim, uzsverot tieši šīs abas Latvijas intereses – gan lauksaimniecības tiešos maksājumus, gan kohēzijas vajadzības.

Tātad sarunu rezultātā, kopējo sarunu rezultātā, mums ir jāpanāk šādi mērķi: jānoskaidro, kādas būs Latvijas iemaksas Eiropas Savienības budžetā, un jāsagaida arī Latvijai piešķiramais kopējais finansējums, jāpanāk tā maksimālais apjoms jeb „nacionālās aploksnes" kopējais apjoms. Izejot tieši no „nacionālās aploksnes", mēs varēsim sasniegt vairākus Latvijai nozīmīgus mērķus, jo finansējuma nosacījumi būs svarīgi gan transporta, gan vides, gan pētniecības, gan zinātnes, gan inovāciju, gan tieslietu, gan iekšlietu un ārējo attiecību jomām. Šis finansējums, par kuru mēs pašreiz runājam, tātad par kopējo „nacionālo aploksni"... tas būs ļoti būtiski finansējuma piesaistei Latvijai stratēģisku objektu attīstībai. Un tātad svarīgi ir tas, lai šie līdzekļi Latvijai nestu maksimālu atdevi, lai tā nebūtu tikai šaura vienas nozares interesēs.

Manas uzstāšanās galvenais iemesls bija vēlme vēlreiz uzsvērt tieši šo kopējo nacionālo pieeju. Būtu ļoti slikti, ja Latvija starptautiski sūtītu atsevišķu nozaru pozīcijas, ir nepieciešama kopējā valdības pozīcija turpmākā pusotra gada garumā. Ir nepieciešams pārdomāts un vienots viedoklis. Ir nepieciešams vienots valdības viedoklis, un tāpēc es domāju, ka valdībai tas arī ir tuvākais darbs, viens no tuvākajiem pienākumiem. Un, vēlreiz uzsakot un atbalstot Dūklava kunga iniciatīvu, kā arī

atbalstot Saeimas iniciatīvu par paziņojumu, kas saistīts ar Eiropas Savienības budžetu sociālo un ekonomisko atšķirību mazināšanas vajadzībām, aicinu abus šos paziņojumus atbalstīt.

Paldies par uzmanību.

Sēdes vadītāja. Paldies.

Vārds deputātam Guntim Rozītim.

G.Rozītis (ZZS frakcija).

Augsti godātā Saeimas priekšsēdētāja! Godātie ministru kungi! Kolēģi! Es domāju, ka latvietis sirdī... jeb katrā latvietī mīt zemnieks. Kaut gan šodien zirgu iejūgt prot vairs tikai retais, es gribu teikt, ka tomēr lauku izjūta sēž katrā no mums. Lauku reģionos joprojām dzīvo gandrīz trešdaļa mūsu iedzīvotāju. Pilsētās ērtībās iekārtojušies ir daudzi ļaudis, un daudzas ērtības ir ienākušas arī mūsu lauku mājās. Bet ļoti daudzās lauku mājās šo ērtību vēl trūkst, un it īpaši mūs sāpina tas, ka šodien ir daudzas lauku mājas, kuras ir pamestas.

Lauku cilvēki cieš no vājās lauku infrastruktūras un, pats galvenais, arī no darba iespēju trūkuma. Pēc Lauku atbalsta dienesta datiem, zemniekiem, lauku ļaudīm Eiropas Savienības atbalsts viņu ienākumos kļuvis noteicošais. Bez šā atbalsta neseno krīzi daudzi lauksaimnieki vienkārši nevarētu pārdzīvot. Esmu pārliecināts, ka mums jāizcīna, ka jaunajā Eiropas Savienības kopējā lauksaimniecības politikā lauksaimniecības finansējums... ka izmaiņām tiešajos maksājumos jāstājas spēkā jau ar 2014.gadu.

Diskusijās par turpmāko lauksaimniecības politiku Latvijas cilvēki ir bijuši vieni no aktīvākajiem un faktiski ir ieņēmuši ceturto vietu šajā priekšlikumu izteikšanā.

Mums jāpanāk godīgas konkurences nodrošināšana visiem lauksaimniekiem visā Eiropā. Šeit gan taisnīgi gribu pieminēt arī to, ka patlaban tiešos lauksaimniecības maksājumus... aizņem tikai piekto daļu no visām Eiropas Savienības lauksaimniecības platībām... saņem 80 procenti – lielās lauku saimniecības – no kopējā lauksaimniecības budžeta. Turklāt lauki ir vispiemērotākā vide pozitīvas demogrāfiskās situācijas risināšanai, latviešu tautas ilgtspējai.

Statistika liecina, ka lauksamniecības sektors Latvijas tautsaimniecībā dod aptuveni pusi no iekšzemes kopprodukta, turklāt tieši ar lauksaimniecību saistītās nozares dod vairāk nekā pusi no mūsu valsts eksporta, tādēļ Eiropas Savienības līmenī jānosaka jauni, objektīvi, reālo situāciju raksturojoši rādītāji un kritēriji tiešo maksājumu aprēķināšanai un „finanšu aplokšņu" taisnīgai un godīgai noteikšanai dalībvalstīm. Par kritēriju jānosaka lauksaimniecībā izmantojamā zeme, iekšzemes kopprodukts uz iedzīvotāju, zemes uzturēšanas izmaksas. Mums jāpanāk, lai Latvijas lauksaimnieki saņemtu, manā uztverē, ne mazāk kā 200 eiro par hektāru, par lauksaimniecībā izmantojamo zemi. Es domāju, ka līdzīgu rezolūciju jau ir pieņēmusi... nevis domāju, bet zinu, ka ir pieņēmusi Lietuvas Republika šādu rezolūciju, tā to jau ir pieņēmusi 9.jūlijā, tādēļ pēdējais brīdis ir arī mums, Latvijas Saeimai, pieņemt šādu paziņojumu.

Un, lai jums rastos tāds emocionālāks noskaņojums, dažas dzejas rindas.

Klusi lauki, rāma tāle,
Vai tu biji tur vai nē;
Ruda zeme, zaļa zāle,
Zelta ziedi purvainē.
Tur es augu, tur es aru

Katru gadu vagas tā,
Lai es ilgi dzīvot varu
Savā dzimtā pagastā.

Paldies. *(Aplausi.)*

Sēdes vadītāja. Paldies.

Vārds deputātam Jānim Dombravam.

J.Dombrava (VL–TB/LNNK frakcija).

Godātā Saeima! Ministri! Mums ir izdalīti viegli salīdzināmi dati saistībā ar Eiropas Savienības plānotajiem tiešajiem platību maksājumiem lauksaimniekiem.

Arī līdz 2020.gadam Eiropas Savienība vēlas pret Baltijas valstu pilsoņiem izturēties kā pret zemākas klases cilvēkiem. Aplūkojot starpvalstu tirdzniecību, var redzēt, ka esošie un plānotie platību maksājumi kropļo vienlīdzīgu konkurenci Eiropas Savienības dalībvalstu vidū. Kā piemēru var minēt Nīderlandes un Latvijas tirdzniecības bilanci. Tā Nīderlande uz Latviju 2010.gadā importēja tādus viegli izaudzējamus produktus kā gurķi 500 tūkstošu latu apjomā, burkānus – miljons latu apjomā, sīpolus – 2,2 miljonu latu apjomā, tomātus – 6,3 miljonu latu apjomā. Der atzīmēt, ka Nīderlandei piešķirtie tiešie platību maksājumi ir vieni no augstākajiem Eiropas Savienībā – tie ir trešajā vietā un sastāda aptuveni 450 eiro par hektāru, turpretī Latvija saņem vien 95 eiro, un rezultātā tas atspoguļojas arī tirdzniecības bilancē. Latvija uz Nīderlandi eksportē tomātus, kartupeļus, kāpostus un burkānus nulle latu apjomā. Vienīgi pagājušajā gadā mēs esam paguvuši eksportēt gurķus 6000 latu apjomā.

Vai tas vispār ir salīdzināms, ka mums ieved viegli izaudzējamu produkciju krietni lielākos apjomos nekā mēs varam konkurēt? Lai radītu vienlīdzīgu konkurenci, Latvijai vajadzētu īstenot tirgus aizsardzības pasākumus, ja Eiropas Savienība nevēlas tiešām radīt kopēju lauksaimniecības politiku.

Es uzskatu, ka Latvijai vajadzētu ne tikai ieviest tirgus aizsardzības pasākumus, bet arī valdības līmenī izskatīt iespēju, ka veco Eiropas Savienības dalībvalstu pārtikas preču imports tiek aizliegts, kamēr netiek panākta vienlīdzīga attieksme starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un netiek respektētas Latvijas intereses.

Cienīsim sevi!

Sēdes vadītāja. Paldies.

Vārds deputātam Staņislavam Šķesteram.

S.Šķesters (ZZS frakcija).

Ļoti cienījamā priekšsēdētāja! Cienījamie kolēģi! Ministru kungi!

Skaidrs, ka lauksaimniecība – tā ir viena no nozarēm, kura Latvijai ir ļoti nozīmīga, un, raugoties pēc Eiropas Komisijas šā ziņojuma jeb piedāvājuma par tiešajiem maksājumiem Latvijas lauksaimniekiem Eiropas Savienības budžetā laikā no 2014. līdz 2020.gadam, šie maksājumi tiešām ir netaisnīgi un nav pieņemami.

Eiropas Savienībā tomēr šodien pastāv brīvs kapitāla, preču un darbaspēka pārvietošanās tirgus. Iestājoties Eiropas Savienībā, Latvija arī vairākās pozīcijās bija... tā iegādājās, tā teikt, pārejas noteikumus, un faktiski, iestājoties Eiropas Savienībā, arī mums lauksaimniecībā bija šie vēsturiskie maksājumi, bija noteikts šo tiešo maksājumu lielums pēc references ražas un references platībām. Un Latvijā tika panāktas 2,5 tonnas no hektāra ražas un 443 580 hektāru liela platība. Un tādā veidā pēc šiem cipariem tad arī tika viss aprēķināts... šo subsīdiju un tiešo maksājumu lielums.

Tomēr šādos apstākļos faktiski Latvijas zemnieki, lauksaimnieki, nevar konkurēt ar pārējām Eiropas Savienības valstīm, un, kaut arī no Eiropas Savienības kopējā budžeta lauksaimniecībai tiek atvēlēti 42 procenti, tomēr šīs summas ir pašas mazākās Eiropas Savienībā. Pēc pēdējā Eiropas Komisijas piedāvājuma budžeta projektā 2014.–2020.gadam Latvijas zemniekiem tiešie maksājumi par katru hektāru palielināsies tikai par 50 eiro jeb 35 latiem. Līdz šim tie bija 94 eiro jeb 66 lati. Tātad reāli kopā mūsu lauksaimnieks varēs saņemt par katru hektāru tikai 144 eiro. Vidējais platību maksājums šodien Eiropas Savienībā sastāda 260 eiro par hektāru. Grieķija šodien saņem 580 eiro, tas ir faktiski sešas reizes vairāk nekā Latvijas zemnieki. Tāpēc mēs nedrīkstam pieļaut šo netaisnību Eiropas Savienības līdzekļu sadalījumā. Ir skaidrs viens – ja mēs, politiķi, neiesaistīsimies mūsu lauku ražotāju interešu aizstāvībā, tad mēs varam palikt pie tās pašas sasistās siles kā līdz šim un šis laiks aizies. Vēl ir laiks aktīvi iesaistīties visām valsts institūcijām, parlamentam, mūsu konsulāros dienestus ieskaitot, lai mēs varētu uzlabot reāli šo situāciju un ļautu mūsu zemniekiem saņemt lielāku šo atbalstu.

Ir jāpārskata tiešo maksājumu aprēķināšanas kritēriji, līdzekļi, kas ir domāti tieši šim atbalstam, ir jābūt objektīvam skatījumam, un katrā valstī reāli ir jāizvērtē šīs iespējas, kādi kritēriji būtu jāpiemēro, lai mēs varētu iznīcināt šo netaisnību. Pašlaik faktiski tikai septiņas Eiropas Savienības valstis ir vienojušās par tādu kopēju tiešo maksājumu izlīdzinājumu, un, kā jūs zināt, šīs valstis ir Baltijas valstis, Polija, Zviedrija, Rumānija, Kipra, un tāpēc mums ir jādomā, kā pierādīt un citām, pārējām dalībvalstīm arī piedāvāt šos risinājumus, lai reāli mēs varētu atbalstu dabūt no lielākā vairuma Eiropas Savienības valstu.

Latvijas lauksaimnieku... un pārstrādes rūpniecība ir viena no lielākajām eksportētājām valstī. Pēc statistikas, 2010.gadā lauksaimniecības un pārstrādes produkcijas apjoms sastādīja 18,6 procentus no Latvijas kopējā eksporta. Taisnīgi būtu, ja tiešais maksājums zemniekiem ikvienā dalībvalstī būtu vismaz 80 procenti un ne vairāk kā 20 procenti no vidējā maksājuma uz 2014.gadu. Tomēr, kā jūs zināt, lauksaimniecība ir nozare, kur visā pasaulē notiek šī subsidēšana, gan tiešā, gan šķērssubsidēšana, un ir skaidrs, ka zemnieki, lauksaimnieki, nevar izdzīvot bez šā atbalsta.

Tāpēc es lūdzu jūs visus šodien atbalstīt šo paziņojumu, kas ļaus mūsu laukiem attīstīties.

Paldies.

Sēdes vadītāja. Paldies.

Vārds deputātei Ilzei Viņķelei.

I.Viņķele (frakcija „Vienotība”).

Labdien, godātie kolēģi! Gribu vērst jūsu uzmanību uz to, ka Eiropas Savienības kopējā lauksaimniecības politikā tiešo maksājumu jautājums nav vienīgais būtiskais jautājums sarunās par Eiropas Savienības daudzgadu budžetu 2014.–2020.gadam. Vismaz tikpat svarīgs ir arī jautājums par Latvijai akūti nepieciešamo tautsaimniecības attīstības finansējumu, kas mums būtu pieejams no kohēzijas politikas „aploksnes”, ko varam saņemt no Eiropas Savienības.

Atgādināšu, ka kohēzijas politika sevī ietver ļoti lielu skaitu tautsaimniecības nozaru. Struktūrfondi līdzfinansē mūsu pamatinfrastruktūru – ceļus, dzelzceļus, ostas, lidostas, vides infrastruktūru, atkritumu apsaimniekošanu. Tāpat no šīs naudas tiek risināti arī pilsētu attīstības jautājumi, tiek finansēta zinātne, inovāciju attīstība, nodarbinātības jautājumu risināšana, izglītība, kā arī tiek sniegts atbalsts uzņēmējdarbībai.

Atcerēsimies, ka Eiropas Savienības kohēzijas finansējums faktiski bija vienīgais Latviju stimulējošais finansējums, kas bija pieejams mums smagajos krīzes gados! No kohēzijas finansējuma tika palīdzēts arī cilvēkiem, kas bija palikuši bez iztikas minimuma, tika realizēta tā sauktā simtlatnieku programma.

Šā gada 29.jūnijā Eiropas Komisija publiskoja priekšlikumus Eiropas Savienības daudzgadu budžetam pēc 2014.gada, un ir jāsecina, ka Latvijai ir piedāvāts samazināts kohēzijas finansējums, kas, salīdzinot ar šo periodu, ir vismaz par vienu pusmiljardu eiro mazāks. Un tas viss notiek neskatoties uz to, ka kohēzijas politikas mērķi ir nostiprināti līgumā par Eiropas Savienības darbību (citēju): „...īpaši tiekties mazināt būtiskas dažādu reģionu attīstības līmeņa atšķirības un vismazāk attīstīto reģionu atpalicību". Šis mērķis faktiski vēl nav sasniegts, jo lielāks atbalsts nekā līdz šim tiek paredzēts tieši labāk pārtikušajiem Eiropas Savienības reģioniem.

Līdz ar to mums primāri būtu jācīnās par kohēzijas politikas finansējuma saglabāšanu Latvijai vismaz esošajā apmērā, un tai būtu jākļūst par svarīgāko Latvijas prioritāti sarunās par Eiropas Savienības budžetu. Latvijai ir stingri jāiebilst pret Eiropas Komisijas priekšlikumu noteikt nacionālā kohēzijas piešķīruma griestu līmeni 2,5 procentu apmērā no nacionālā kopienākuma. Ja salīdzina, tad šajā periodā tie ir bijuši 3,7 procenti.

Savukārt, atbildot uz Eiropas Komisijas pausto kritiku par Latvijas nespēju apgūt pieejamos kohēzijas līdzekļus, jāsaka, ka šis pārmetums nav pamatots, un tas noteikti nav attiecināms vienlīdzīgi uz visām Eiropas Savienības dalībvalstīm. Latvija ir pierādījusi spēju laikus un efektīvi apgūt Eiropas Savienības fondu finansējumu. Patiesībā mēs esam starp līderiem Eiropas Savienības dalībvalstu vidū pēc maksājumu apjoma... starp finansējuma saņēmējiem.

Kolēģi! Es aicinu nopietni vērtēt to, kā mēs komunicējam ar visām šajos jautājumos iesaistītajām pusēm, it īpaši Eiropas Savienības līmenī. Eiropas Savienības budžets viens ir visiem. Nedrīkstam pieļaut situāciju, ka no Latvijas puses kopējā Latvijas interešu kontekstā izskan neizvērtētas un konfliktējošas ziņas par Latvijas prioritātēm. Tas noteikti neveicinās sarunu vešanu un apgrūtinās darbu mūsu sarunu vedējiem. Un šādā veidā mēs nesasniegsim Latvijai labāko rezultātu.

Protams, ir jāvienojas par to, kas ir Latvijas galvenā prioritāte sarunās par Eiropas Savienības daudzgadu budžetu. Un es piedāvāju par tādu noteikt plašāku tautsaimniecības sektoru aptverošu un finansiāli ietilpīgāku politiku, proti, kohēzijas politiku.

Paldies.

Sēdes vadītāja. Paldies.

Vārds deputātam Jānim Urbanovičam.

J.Urbanovičs (SC frakcija).

Cienījamā atlaistās Saeimas priekšsēdētāja! Cienījamās atlaistās Saeimas deputātes un deputāti! *(Zālē smiekli. Starpsauciens: „Pagaidi druscin!")*

Tas, ka es neesmu augstās domās par valdības darbu, nav nekāds jaunums. Šī valdība dara nepareizi daudzas lietas. Bet ir kāda joma, kurā visas iepriekšējās Latvijas valdības ir bijušas vienādi sliktas. Es teiktu – katastrofāli sliktas. Un šī joma ir, kā jūs jau esat daudzi te runājuši, Latvijas interešu aizstāvēšana Briselē.

Latvijas valdības pārstāvjus Briseles ierēdņi tin ap pirkstu, kā vien tiem iepatīkas, un Latvija nekad nav spējusi izcīnīt Latvijas cilvēkus nepazemojošus noteikumus nevienā no jomām neatkarīgi no tā, vai tas būtu cukurs, nozvejas kvotas vai platību maksājumi. Vienmēr līdz šim Latvijas valdība ir ļāvusi ierakstīt Latviju otrās kategorijas Eiropas pilsoņos un teju vai ir lepojusies ar to. Iespēja kaut ko mainīt ir reizi septiņos gados, kad tiek apstiprināts Eiropas Savienības budžets. Šobrīd jau ir sācies nākamais periods, kas īsti sāksies 2014.gadā. Visas valstis strīdas, veido kolektīvus, nevis paziņojumus par savu nespēku, kā mēs šodien to darīsim, bet gan kolektīvus diplomātiskus manevrus, kā izcīnīt katra sev, viena otrai piepalīdzot, labākus apstākļus.

Mēs redzam atkal visu to pašu, kas ir bijis, – Brisele mums piedāvā pazemojošas, nožēlojamas pabiras, zinot, ka Latvijas valdība tik un tā visam tam piekritīs un ka valdību apkalpojošā koalīcija, tās vairākums, piesegs šo nespēku, jo viņi ir atkarīgi no valdības šīs tā sauktās reputācijas reitingiem.

Ko darīt mums, visiem tiem, kuri šodien ir Saeimā un no kuriem daudzi cer būt nākamajā Saeimā? Manuprāt, vajadzētu mainīt lietu kārtību, un jāiet talkā valdībai. Vispirms mums vajadzētu stingri pateikt, kur ir tās sarkanās līnijas priekš valdības visiem sarunu vedējiem, viedajiem diplomātiem, tiem gudrajiem finansistiem un jaukajiem zemkopjiem, kas sēž ministru krēslos, un vēl daudziem citiem, kas strādā Briselē, Strasbūrā un citās Eiropas struktūrās. Vispirms vajadzētu noteikt, kur ir atkāpšanās līnija, sarkanā līnija, kā mēs sakām.

Es domāju, ka situācijā, kad mēs esam vislielākajā postā novestā Eiropas Savienības valsts, vajadzētu vienoties, ka mēs nevienā no Eiropas finansējuma jomām, vienalga, kādas tās ir, – vai tie ir zemniekiem tiešie maksājumi... ka mēs nevaram būt zemāk, zem vidējā līmeņa. Tātad, ja mūsu sarunu vedēji vienojas par vidējo līmeni, viņi var palikt darbā, viņi var turpināt strādāt, viņi ir dabūjuši, kā vecos laikos lika, apmierinošu atzīmi – trijnieku. Viņi ir pelnījuši uzslavu, viņi ir pelnījuši karjeras kāpumu brīdī, kad viņi ir dabūjuši vairāk par vidējo līmeni. Ja ir kaut drusciņ, kaut vai par vienu santīmu, centu vai eiro zemāk zem šā līmeņa, viņi ir atlaižami kā nejēgas, nespējas, sliņķi vai Latvijas interešu nodevēji. Visi!

Ja šodien ir 269 eiro, tad, lūdzu, 269 eiro – tā ir arī mūsu zemniekiem izmaksājamā summa, kas valdībai jāpaģēr.

Daudzi runāja par to, ka tas nav iespējams, ka mēs esam mazi. Taisnība, mēs esam gandrīz teju 0,2 procenti no Eiropas kopējās ekonomikas, bet, ja mēs turpināsim būt tikpat mazi garā, mēs būsim vēl mazāki arī ekonomiskajā īpatsvarā Eiropā. Tāpēc ir instruments, kas ir jāizmanto (cerams, ka pagaidām tikai draudu līmenī), proti, veto tiesības – tiesības, budžetu apspriežot, balsot „pret". Izmantot veto tiesības, nepieņemt budžetu, kas padara mūs vēl mazāk konkurētspējīgus! Es, protams, uzskatu, ka šie paziņojumi ir labi, kaut vai tie, ko šogad sagatavojušas mūsu abas valdošās partijas. Viņas parāda, ka faktiski parakstās par savu nespēku un nespēju risināt jautājumus. Tas ir paziņojums par nespēju, paziņojums par lētticību. Mēs cerējām, ka sēdēsim klusu, un mums solīja pacelt augstāk šos platību maksājumus. Nu pacēla jau ar', bet joprojām tie būs paši mazākie no iespējamiem Eiropas maksājumiem.

Tālāk. Es domāju, ka ļoti labi bija klausīties ārlietu ministra kungu, kurš... tā ir reta reize, kad kāds no ministriem stāsta par darbiem, liekot saprast, ka ir kādas lietas, kuras ir palikušas aiz kadra un par kurām droši vien diplomātu vadītājam nav labi stāstīt, bet, manuprāt, būtu nepieciešams varbūt slēgtā režīmā tomēr runāt un stāstīt deputātiem par to, kādā veidā tiek plānots aizstāvēt Latvijas ļaužu

intereses un ko te var darīt partijas, jo partijām arī ir sava kapacitāte dažādās Eiropas Savienības struktūrās, arī Eiropas Parlamenta frakcijās. Mums vajadzētu visiem kopā sadalīt varbūt darbiņus, mēs varam kopā daudz ko vairāk izdarīt.

Tālāk. Es domāju, ka šodien netika runāts par to, bet vajadzētu aicināt Dombrovska kungu, atgriežoties no Amerikas... un runāt varbūt atkal – vispirms kādā ierobežotas publicitātes režīmā – par piedāvājumiem, ko lielās Eiropas spēlētājvalstis – Vācija, Francija – pašreiz apsver, proti, par vienotā Eiropas nodokļa – PVN – izveidošanu. Te nevar viennozīmīgi pateikt, vai tas mums ir labi vai slikti. Tas var būt mums labi, ja ir mums izdevīga šā nodokļa ienākumu sadale, un galīgi var būt mums vēl vairāk kaitējoši, ja tas paliks tādā pašā līmenī, ka mūsu, teiksim, kritiskā atpalicība netiks kompensēta un mēs netiksim paātrināti attīstīti.

Visbeidzot es gribu pateikt vispārīgu recepti un tādu vispārīgu diagnozi, kāpēc mums tā iet. Kāpēc mums ir tā, ka valdības locekļi paši sev dod uzdevumus, paši kļūdās, ka viņiem veiksme nāk, un paši sevi vērtē... Un arī mēs visi šeit – it īpaši valdošais vairākums – nodarbojamies ar šo savu izvirzīto... valdības ministru kārtā iecelto personu „piesegšanu", aizstāvēšanu. Koalīcija „atsit" opozīcijas uzbrukumus un, neskatoties uz to, cik veiksmīgs vai neveiksmīgs ir kandidāts, cik profesionāli viņš pilda savus pienākumus, aizstāv viņu līdz pēdējam.

Redziet, tā ir jau lielākas sarunas vērta tēma, bet es tikai gribu piedāvāt par to padomāt tiem, kuri negrib mest mieru politiskajai karjerai un grib valstij labu. Lai jums visiem veicas! Bet, manuprāt, tā problēma ir... Redziet, mums tiek ievēlēti deputāti un pēc tam pēc kaut kādiem... Un nav svarīgi, vai viņš ir sponsoru mīlēts vai viņš ir veiklāks, vai viņam ir lielāki nopelni partijas bosu priekšā... Kāds cilvēks nokļūst par šiem nopelniem vai kā citādi tiek iedabūts... tiek pacelts augstākā – deputāta – līmenī, un viņš kļūst par ministru. Līdz ar to tie, kuri ir palikuši Saeimā, viņi ir zemākas kvalitātes politiķi, un viņi ir spiesti ar lielu „duku" atbalstīt savus ministrus, lai arī kā viņiem tur ietu.

Vai nebūtu daudz labāk, ja tomēr ministriem, pirms viņus nozīmē amatā, Saeimā notiktu garākas un detalizētākas debates par viņu darba uzdevumiem, un pēc tam tad varētu paskatīties, kurš šos darba uzdevumus varētu veikt. Es runāju par profesionālas valdības veidošanu! Mums neies labi, ja Latvijā turpināsies feodāla nozaru pārvaldība no partiju puses. Joprojām nozares tiek nīcinātas starppartiju karu vai vienai partijai piederīga ministra dēļ. Manuprāt, būtu...

Sēdes vadītāja. Urbanoviča kungs, mēs runājam par lēmuma projektu „Par taisnīgu un godīgu Eiropas Savienības kopējo lauksaimniecības politiku pēc 2013.gada"!

J.Urbanovičs. Paldies jums! Liels paldies par atgādinājumu, bet, manuprāt, es tieši par to arī runāju. Jo šis paziņojums un lēmuma projekts ir labs: tas parāda, ka mēs parakstāmies zem sava nespēka. Savukārt es, priekšsēdētājas kundze, stāstu, kāpēc ir šāds nespēks, kāpēc šāda kaite, šāda liga mūsu parlamentā ir iestājusies un turpinās vairāku gadu garumā.

Paldies. *(No zāles: „Pareizi, Jāni! Malacis!")*

Sēdes vadītāja. Paldies.

Vārds deputātei Ivetai Grigulei.

I.Grigule (ZZS frakcija).

Labdien, cienījamie kolēģi! Es šeit nerunāšu par cipariem, ciparus jūs visi redzat, ciparus jūs visi zināt. Bet es gribu aicināt šodien šajā ārkārtas sēdē nejaukt ķiļķenus ar klimpām.

Šodien mēs runājam par lauksaimniecības politiku. Par kohēziju, pilnīgi iespējams, mēs arī runāsim šodien, tikai nedaudz vēlāk – citā ārkārtas sēdē, bet varbūt nākamajā ārkārtas sēdē nākamnedēļ. Šis paziņojums ir par atbalstu lauksaimniecības politikai.

Un divas lietas, Eiropas Savienības budžetu plānojot, ir pilnīgi atšķirīgas: no tā, cik Latvijai ieplānos, cik lielu piešķirs šo lauksaimniecības atbalstu, absolūti nav atkarīgs atbalsts kohēzijai. Tas nav atkarīgs! Teiksim, šajā viņi nedalās, bet viņi dalās pa valstīm. Tāpēc man tomēr gribas aicināt kolēģus runāt par lauksaimniecību šodien.

Mēs dzirdējām ministra kungu, dzirdējām viņa teikto, ka mums ir jāpatur prātā lielo valstu, kuras vairāk maksā Eiropas budžetā, nostāja. Nē, mums tā nav jāpatur prātā! Viņas pašas to paturēs prātā! Mums ir jācīnās par mūsu zemniekiem! Mums esot „jānoskaidro, jāsagaida"... Mums nekas nav jāsagaida! Mums ir stingri jāiestājas par līdzvērtīgiem, godīgiem maksājumiem, turklāt maksimāli īsā laika periodā – nevis līdz 2020.gadam nosakot šo pārejas periodu. Mums esot „jāiesaista Eiropas Parlamenta deputāti". Kas mums ir jāiesaista? Ko tad viņi tur dara? Ja viņi tur nestrādā, tad varbūt, ņemot vērā vispārējās tendences valstī, izdomāsim mehānismu, kā viņus varam atsaukt.

Es aicinu šodien atbalstīt šo rezolūciju, tādējādi palīdzot gan valdībai, gan Eiropas Savienības deputātiem, gan mūsu lauksaimniekiem saņemt godīgākus maksājumus, bet, ja Eiropa nav gatava tam, tad varbūt vajadzētu rosināt diskusiju par to, ka mēs vispār atsakāmies no lauksaimniecības politikas. Ja nav Latvijai, lai nav arī citiem! Mūsu zemnieki izdzīvos. Būs godīga konkurence. Bet šī konkurence ir absolūti negodīga un tirgu kropļojoša. Tā ka, kolēģi, atbalstīsim un nevilksim laiku garumā!

Paldies.

Sēdes vadītāja. Paldies.

Vārds deputātam Borisam Cilevičam.

B.Cilevičs (SC frakcija).

Cienījamie kolēģi! Es neatkārtošu to, ko jau citi runātāji teica. Šķiet, ka šodien mums ir tāda reta situācija, ka visu frakciju pārstāvji ir vienisprātis. Un tā ir laba zīme. Labāk vēlu nekā nekad.

Patiešām līdz šim Saeima pārāk daudz paļāvusies uz valdību šajos jautājumos, kaut gan mums ir daudz plašākas iespējas, nekā mēs līdz šim izmantojām. Kā zināms, neviena valdības pozīcija nav spēkā, kamēr tā nav apstiprināta ar mūsu Saeimas Eiropas lietu komisijas lēmumu. Bet ļoti reti Eiropas lietu komisijā mēs tomēr uzstājam uz to, ka valdībai būtu jāpārskata sava pozīcija. Es domāju, ka komisijai būtu jābūt aktīvākai, un es ceru, ka nākamajā Saeimā tomēr tieši parlamentārieši uzņemsies lielāku un aktīvāku lomu tieši valsts pozīcijas noteikšanā.

Un otrais moments. Es negribu strīdēties par to, ko šeit augsti godātais ārlietu ministrs teica, bet gribu uzsvērt vienu lietu: manā skatījumā, šābrīža lauksaimniecības politika rupji pārkāpj pašas Eiropas Savienības pamatprincipus un pamatidejas. Eiropas Savienība balstās uz solidaritāti, un tās galvenais mērķis ir izlīdzināt ekonomisko attīstību Eiropas valstīs, palīdzēt vājākajiem, un paša Eiropas fonda doma ir, ka tie bagātākie iemaksā kopīgajā budžetā vairāk, bet tie, kas atpaliek, saņem vairāk. Līdz ar to Eiropas valstu ekonomiskās attīstības līmenis pakāpeniski izlīdzinātos. Tas ir visu Eiropas valstu un visu Eiropas Savienības dalībvalstu interesēs.

Ar lauksaimniecības politiku notiek tieši pretējais: tieši tās bagātākās valstis, kam ir augstāks attīstības līmenis, saņem daudz vairāk nekā nabagās valstis. Man ļoti grūti izskaidrot šo paradoksu,

un es domāju, ka tieši tā šis jautājums citu starpā arī jāformulē. Tas ir principiāli. Tas ir Eiropas Savienības pamatidejas un pamatvērtību pārkāpums.

Tā ka es, protams, esmu „par" šo piedāvāto projektu, un es ceru, ka tomēr mēs, parlamentārieši, atradīsim sevī spēkus un intelektu, un pietiekamas prasmes un iemaņas, lai kopā ar valdību tomēr konsekventi mainītu šo situāciju, kas, protams, nav pieņemama.

Paldies.

Sēdes vadītāja. Paldies.

Vārds deputātam Dzintaram Rasnačam.

Dz.Rasnačs (VL–TB/LNNK frakcija).

Cienījamā priekšsēdētāja! Godātais ministra kungs! Kolēģi! Šodien daudz tiek runāts par to, kas ir pareizi strādājis, kas nav pareizi, kas bija godīgi uzrādījis apstrādājamās platības, kas negodīgi uzrādījis. Un šodien arī izskan dažādi minējumi par ietekmi Eiropas Savienībā. Tad jāsaka, kolēģi, ka ir aplams priekšstats, ka astoņiem Eiropas Parlamenta deputātiem starp turpat 800 citiem Eiropas Parlamenta deputātiem būtu lielāka ietekme nekā zemkopības ministram. Pat, ja mēs rēķinām, ka viens ministrs Eiropas Savienības Ministru padomē ir turpat vai 4 procenti no ietekmes, savukārt Eiropas Parlamenta deputāti, pat visi kopā ņemot, knapi viens procents, nedaudz vairāk sanāk. Tā ka pat elementāra matemātika nosaka, ka ministrs ir tas, kam ir jāstrādā. Un paldies pašreizējam zemkopības ministram, kas ir labojis daudzas no šā „ilgdzīvotāja" – iepriekšējā ministra – neizdarībām. Arī šodienas sanāksme, es saprotu, ir daļēji tieši Dūklava kunga iniciatīva. Tā ka paldies par to! Ir kaut kas jādara lietas labā.

Bet, ja runā par darīšanu lietas labā, tad, protams, 100 galvas šeit vai astoņas galvas Eiropas Parlamentā, vai viens ministrs Eiropas Savienības Ministru padomē... Kā tad tos visus spēkus kopā salikt?

Mans piedāvājums ir tomēr arī zemkopības ministram aktīvāk strādāt ar nevalstiskajām organizācijām, jo, es domāju, ja nevalstiskās organizācijas izmantos Lisabonas līgumā noteiktās tiesības pilsoniskās iniciatīvas kārtībā ietekmēt Eiropas Savienības lēmumus, savācot domubiedrus no vismaz pārējām astoņām valstīm, kurām ir mazāki maksājumi, un savācot vienu miljonu parakstu... Es domāju, ka ietekme šādam vienam miljonam parakstu būs ievērojami lielāka nekā simts balsīm šeit, nekā astoņām balsīm Eiropas Parlamentā un nekā vienai starp divdesmit septiņām balsīm Eiropas ministru sanāksmē.

Es aicinu nopietni padomāt par Lisabonas līgumā noteikto tiesību izmantošanu šajā jautājumā.

Paldies.

Sēdes vadītāja. Paldies.

Vārds deputātam Andrim Bērziņam, ievēlētam no Zemgales.

A.Bērziņš (ZZS frakcija).

Cienījamie kolēģi! Arī es par skaitļiem negribētu runāt, bet kādas lielas valsts vadītājs savā laikā teica tā: „Jums būtu... tas ir tas mirklis, kad jums vajadzētu paklusēt." Es domāju, ka tagad mēs varētu pagriezt uz otru pusi. Tas ir tas mirklis, kad mums nevajadzētu paklusēt.

Mēs esam pietiekami ilgi klusējuši. Mēs esam klusējuši un mēģinājuši būt lieli diplomāti. Žēl, ka ministra kungs, mūsu ārlietu ministrs, aizgāja projām... Es domāju, ka diplomātija ir nevis neko neizdarīt, bet diplomātija ir panākt kaut ko, lai mēs varētu redzēt rezultātu.

Es negribu piekrist Rasnača kungam, ka astoņi deputāti Eiropas Parlamentā neko nevar izdarīt. Tādā gadījumā varbūt mums vajadzētu vispār atteikties no deputātu pārstāvības Eiropas Parlamentā, ja jau viņi tur neko nevar izdarīt. Es skaidri atceros un, domāju, arī jūs, kolēģi, labi atceraties šīs asās, nopietnās diskusijas tieši par zemkopību... tieši par šiem maksājumiem pirms Eiropas Parlamenta vēlēšanām, kad katrs sita sev vai nu pa krūtīm, vai pa plecu, vai pa galvu un teica: „Tas būs mans darbs numur viens, lai mēs panāktu vienlīdzīgus šos maksājumus Latvijai!"

Ja mēs šodien sakām, ka mēs tur nekā sevišķa izdarīt nevaram, tad ir jautājums: ko tad mēs varam izdarīt ar to Eiropas Parlamenta deputātu pārstāvniecību tur, uz vietas?

Vēl viens jautājums. Šis ir arī tas moments, kad mūsu augstākajām amatpersonām vajadzētu doties uz Briseli. Ja ir nepieciešams, doties arī uz kādu citu valsti un neaizbraukt no šīs valsts projām, kamēr uz vietas nav panākts mums pozitīvs rezultāts. Jo būsim godīgi! Katra no šīm valstīm, it sevišķi tagad, kad ir krīze un kad sola, ka būs vēl kāds otrais vilnis, kas nāks pār Eiropu... katra no lielvalstīm mēģina aizsargāt savu valsti, mēģina aizsargāt savu tirgu. Un, protams, nevienam nav lielas ieinteresētības, lai Latvijā attīstītos lauksaimniecība.

Šeit Rasnača kungs tā, nu, starp puķēm teica, ka Dūklava kungs esot kaut ko izdarījis. Man liekas, šis ir viens no pirmajiem ministriem, kas ir atļāvies un ir ierosinājis šādu lietu, lai mēs vispār Saeimā izskatītu un izteiktu savu viedokli, parlamenta viedokli, ka mēs tam nepiekrītam.

Jā, ir arī nākamais moments: ko mēs darīsim tālāk? Būs paziņojums, tas aizies līdz Briselei, Brisele paskatīsies un teiks: „Nu, jā, mēs saprotam jūsu, teiksim, sašutumu, bet saprotiet, situācija ir tāda. Mēs neko izdarīt nevarēsim!" Lūk, šeit būs tā iespēja parādīt – es vēlreiz gribu teikt – mūsu augstākajām amatpersonām, vai mēs esam spējīgi panākt kaut ko vai mēs esam tikai spējīgi, kad mums piesit kāju pie grīdas, noliekt galvu un pateikt: „Mēs vairāk neko šeit nevaram izdarīt! Mums ir jāsamierinās!"

Atcerieties: kad mums bija ļoti nopietnas sarunas ar Starptautisko Valūtas fondu un kad mēs spējām panākt daudz citādākas lietas, tad visi teica: „Mierīgi, mierīgi, klusāk! Tā nedrīkst darīt!" Toties mūsu ierēdņi devās un parakstīja, teiksim, regulas, kuras varētu izpildīt varbūt pēc pieciem vai desmit gadiem... Tās tika veiksmīgi parakstītas un izpildītas.

Es aicinu... Protams, šodien mēs esam ļoti vienoti... būsim vienoti šinī jautājumā... Es ļoti ceru, ka tiks atbalstīts šis paziņojums, bet ir jābūt tikpat vienotiem arī tālāk, panākot rezultātu. Un, ja gadījumā šī Saeima tiks atlaista un nākamā būs ievēlēta... panāks to, ka zemniekiem būs vienādi vai varbūt par dažiem procentiem mazāki maksājumi nekā citām valstīm, tad tā būs tiešām mūsu uzvara.

Paldies.

Sēdes vadītāja. Paldies.

Vārds deputātam Atim Lejiņam.

A.Lejiņš (frakcija „Vienotība").

Godājamais Prezidij! Cienījamās kolēģes un cienījamie kolēģi! Es gribētu mazliet citādi skatīties uz šo mūsu politisko cīņu. Varbūt jautājums ir reducējams lielākoties uz to jautājumu, kā ietekmēt

Berlīni. Jūs labi zināt, ka Vācija ir lielākais ekonomiskais motors, Vācija ir lielākais donors. Vācijai ir milzīga teikšana Eiropas Savienībā – un ne tikai Eiropas Savienībā. Jūs zināt, ka tā bija Vācija, kas būtībā izglāba Grieķiju, Portugāli, Īriju. Nu, vai izglābs Itāliju, nezinām, bet es gribētu aizrādīt, ka Vācijā ir arī šādas debates. Kāpēc mums tās *pigs* ir vajadzīgas? Jūs zināt, kas ir *pigs*? Angliski tas nozīmē – Portugāle, Īrija, Itālija, Grieķija un Spānija. Nu, *pigs* latviski nozīmētu – sivēni.

Es gribētu arī atgādināt, kādas attiecības ir Vācijai ar Ķīnu. Jūnijā notika tikpat kā valdību kopīgā sēde Ķīnai ar Vāciju. Vācijā, Berlīnē, piedalījās 13 ministri vienā reizē kopā ar vācu ministriem. Vācija atbild par gandrīz... tikpat kā par pusi no visas Eiropas Savienības tirdzniecības ar Ķīnu, tai ir milzīga teikšana. Pārējām valstīm tur nav kur tuvumā stāvēt.

Nu, tad jautājums ir tāds: vai vispār Vācijai ir vajadzīga Eiropas Savienība? Es domāju, ka Vācija ļoti labi apzinās, ka tai ir vajadzīga Eiropas Savienība. Vācija pārdeva vilcienu, ātrvilcienu „Sīmanis", ķīniešiem, un tagad, pēc pāris gadiem, ķīnieši to pašu vilcienu, mazliet modificējuši to, bet perfekti atdarinājuši, pārdod pasaulē par dempinga cenām.

Vācija negrib atkārtot Japānas kļūdu. Kāda bija Japānas kļūda? Japāna vienu brīdi jutās ļoti liela un varena, un tai nebija vajadzīga pārējā Austrumāzija un Dienvidāzija, un tā neizveidoja Āzijas–Eiropas savienību, un tagad tā stāv ļoti neizdevīgā pozīcijā attiecībā pret vareno, pieaugošo Ķīnu.

Vācija to ļoti, ļoti apzinās, un es domāju, ka te ir arī viens trumpis, kas ir mūsu rokās.

Atgādināšu arī to, ko es šeit teicu ārlietu debatēs janvārī, – ka Eiropas Savienība, ja tā nesavāksies, nu, tad noies dibenā jaunajā globālajā politikā, kur rodas un aug jauni spēka centri. Viens no tiem ir, starp citu, tas, kur mūsu Ministru prezidents aizbrauca, – uz Brazīliju. *(No zāles: „Ko viņš tur dara?")*

Tātad: kā ietekmēt Berlīni? Vai mums ir atbildes uz to? Var teikt – jā! Caur Poliju! Bet, ja poļi beigu beigās ir apmierināti ar piedāvājumu, ja viņi dabū drusciņ, drusciņ vairāk un viņi turpat ir pie Eiropas Savienības vidējā līmeņa, ko tad mēs darīsim? Uzsitīsim dūri uz galda, pateiksim: „Paldies, mēs ejam prom no Eiropas Savienības!"?

Es gribētu piedāvāt tādu domu. Šrēdera laikā Baltija vispār gandrīz netika pamanīta no Vācijas puses. Nu, mēs faktiski tur neeksistējām. Tomēr lietas mainās, un Merkele atbrauca uz Rīgu pirms gada un nopietni te runāja, un aizstāvēja arī mūsu intereses, piemēram, enerģētikas jautājumos. Vai nebūtu mums laiks tagad, augstākā līmenī... Valsts prezidentam, Ministru prezidentam, zemkopības ministram un ārlietu ministram meklēt ceļu uz Berlīni, salikt galvas kopā un domāt, kā to visu labāk darīt?

Sēdes vadītāja. Paldies.

Vārds deputātam Andrim Bērziņam, ievēlētam no Rīgas.

A.Bērziņš (PLL frakcija).

Ļoti cienījamā sēdes vadītāja! Cienījamās dāmas! Godāti kungi! Mēs, protams, balsosim šodien „par" šo paziņojumu, taču ne tāpēc, ka mēs saskatītu, ka tas ir tas īstais veids, kā glābt vai stiprināt Latvijas lauksaimniecību.

Manuprāt, godājamie kolēģi, mēs šobrīd jau, tā teikt, mājam pakaļ aizejošam vilcienam. Ir taisnība, ka līdz jaunā budžeta pieņemšanai vēl ir divi gadi, taču pēc būtības Eiropas Komisijas priekšlikums... šis priekšlikums pēc būtības jau trīs gadus ir pārrunāts, tas ir aprunāts, tas ir izveidots, konsultējoties

ar citām dalībvalstīm. Ja mēs tur neesam bijuši klāt, tad varat būt pilnīgi pārliecināti, ka pārējās – lielās valstis, it īpaši tās, kas ir donorvalstis, tur ir bijušas klāt un vienojušās par šiem skaitļiem. Manuprāt, tagad cerēt, ka ar vienu Saeimas paziņojumu mēs kaut ko varēsim panākt un ka tas būs kāds glābējinstruments, ir vienkārši muļķīgi un naivi.

Godājamie kolēģi! Es nevaru neko iebilst tiem cilvēkiem, kuri uzstājās debatēs pirms manis un runāja, taču viņu runās es saklausīju frāzes: „nejauksim ķiļķenus ar klimpām", „es vakar aizsūtīju vēstuli Sikorskim", „mums ir jāsagaida...", „ir nepieciešams vienots valdības viedoklis", „ļausim laukiem attīstīties", „ir stingri jāiebilst pret kohēzijas politiku", „jāvienojas par prioritātēm, Latvijas prioritātēm, daudzgadu budžeta kontekstā"...

Godājamie kolēģi! Kas šodien traucē Latvijas valdībai, visiem ministriem, par to vienoties? Ārlietu ministra uzstāšanās, manuprāt, bija tik līdzena un tik nekonkrēta, ka no tās vispār nevarēja spriest, vai Ārlietu ministrijai ir kaut kāda stratēģija, kā palīdzēt Latvijas lauksaimniekiem attīstīties, kaut kā savākt un izlīdzināt šos maksājumus, vai nav.

Jāsaka godīgi... Mēs, protams, neesam vēl dzirdējuši Dūklava kunga runu, acīmredzot Dūklava kungs gaida debašu beigas, tad viņš nāks un mums izstāstīs, saliks visus punktus uz „i". Taču, godājamie kolēģi, ir atlikusi, manuprāt, tikai viena – viena! – iespēja: ir jāmobilizē un jāvienojas ar dalībvalstīm, ir jāveido koalīcijas, ir jāveido bloki pēc interesēm. Un tur ir jāstrādā gan lauksaimniecības... zemkopības ministriem, gan ārlietu ministriem, gan ekonomikas ministriem, un premjeriem jau vispirms. Un tas tā ļoti interesanti izskatās, ka ārlietu ministrs atnāca, norunāja savu runu un pazuda. Viņu faktiski neinteresē tas, ko mēs šeit teiksim, jo viņam ir savs, izlīdzināts, viedoklis, no kura es varēju noprast: kā tā Eiropas Komisija tos maksājumus ir sadalījusi, tā jums, latviešu zemniekiem, būs tos arī saņemt!

Godājamie kolēģi! Es aicinu atbalstīt un nobalsot „par" šo paziņojumu. Bet es aicinu arī Dūklava kungu nākt šeit tribīnē un izstāstīt par visām tām taktikām un stratēģijām, kādas jūs esat ieplānojis, kā mēs cīnīsimies, lai Latvijai tomēr iznāktu virs vidējā līmeņa šie tiešie maksājumi un arī Kohēzijas fonda līdzekļi, un kur būtu nepieciešama mūsu, parlamentāriešu, līdzdalība visā šajā pasākumā.

Paldies.

Sēdes vadītāja. Paldies.

Vārds deputātam Sergejam Mirskim.

S.Mirskis (SC frakcija).

Godātie kolēģi! Es te gribētu dažus vārdus pateikt Rasnača kungam par viņa teikto. Lieta tāda, ka runa ir par ietekmi. Tiešām: nu kāda var būt sevišķi liela ietekme mūsu Eiropas Parlamenta deputātiem? Un tā tālāk.

Bet padomājiet paši! Labi, atcerēsimies to, kas bija kādreiz, – Padomju Savienību. Sakiet, vai Padomju Savienībā Latvijas pārstāvjiem bija kāda ietekme vai nebija? Ziniet, bija! Un ne maza, ņemot vērā visus tos cilvēkus, kuri tur piedalījās, – Pugo, Vosu un tā tālāk. Viņiem bija ietekme, lai kaut ko darītu priekš Latvijas. Mums tagad... *(Zālē troksnis. Starpsaucieni.)* Mēs esam Eiropas Savienībā, un mēs sakām, ka mums nav nekādas ietekmes, ka mēs tur esam pēdējie no pēdējiem.

Tagad vēl otrs jautājums. Man liekas, ka problēma kaut kur citur slēpjas. Lieta tāda, ka šodien mūsu ierēdņi labākajā gadījumā ir starpnieki starp mūsu zemniekiem un Eiropas Parlamenta funkcionāriem, bet jebkurā gadījumā viņi vairāk ir orientēti uz tiem funkcionāriem un izpilda visu to,

kas nāk no Eiropas Savienības, nevis to, ko pieprasa mūsu zemnieki. Un tā ir pati lielākā problēma! Tāpēc man liekas, ka tiešām tagad vispār jāmaina ir visa šī attieksme pret šo lietu.

Tātad, ja mēs būtu aizstāvējuši pa īstam mūsu zemniekus un ja mēs mudinātu mūsu zemniekus ļoti nopietni sadarboties ar mūsu struktūrām, lai izcīnītu to neatkarību tur, Eiropā, tad mēs panāktu daudz ko vairāk, nevis to, ko mēs redzam pašlaik.

Un vēl. Pavisam nesen mēs bijām Vācijā. Es biju ar Āboltiņas kundzi, arī piedalījos oficiālā vizītē. Un mums vēstniecībā bija tikšanās ar latviešiem, kas tagad dzīvo Vācijā. Un tur bija arī daži zemnieki, kuri pameta šeit savas saimniecības un tagad strādā kaut kur ārzemēs kā strādnieki, apkalpodami citu lauksaimniecības... ārzemju firmas. Un ko viņi pateica? Viņi pateica, ka šeit, Latvijā, viņiem pieprasīja izpildīt simtprocentīgi visas Eiropas normas un pieprasījumus, un vēl nezin ko un galu galā noveda līdz izputināšanai. Bet, atbraukuši uz Vāciju, viņi redz, ka paši vācieši neizpilda šitās Eiropas normas šitik strikti, kā to dara pie mums. Tātad tā ir ļoti nopietna lieta, par ko jāpadomā ir visiem. Ja mēs turpināsim tādā veidā piespiest mūsu zemniekus izpildīt visu to, ko tur izdomā un uzraksta, un paši neaizstāvēsim mūsu zemniekus, tad rezultāts arī būs tāds, kāds tas ir.

Paldies.

Sēdes vadītāja. Paldies.

Vārds deputātam Sergejam Dolgopolovam.

S.Dolgopolovs (SC frakcija).

Augstā Saeima! Trīs lietas es gribu atzīmēt.

Pirmais. Šis paziņojums, dabīgi, ir stipri nokavēts, bet tas liecina arī par to, ka eksistē konflikts starp premjerministru un zemkopības ministru. Zemkopības ministrs ir vērsies Saeimā, lai izskatītu šo paziņojumu, nevis ir piespiedis premjeru aizstāvēt Latvijas pozīcijas tieši šinī jautājumā.

Otrs. Eiropas Savienība ieiet vienā no smagākajām finanšu krīzēm savā vēsturē. Tas nozīmē, ka mēs varam prasīt, lūgt, aicināt paaugstināt piešķiramo finansējumu, cik mēs gribam... Tas būs atkarīgs tieši no tā, kā Eiropas Savienība varēs pārvarēt šo reālo krīzi.

Trešais. Ja tiešām šis paziņojums, kurš noteikti būs pieņemts... es domāju, ka nebūs neviena, kas atturēsies vai balsos „pret"... Bet, ja tas nenospēlēs savu lomu... un šķiet, ka tieši Dūklava kungam būtu jāpiedāvā alternatīva, ko mēs darīsim, ja viss paliek tā, kā ir. Un tas ir jādara nekavējoties, izmantojot visus līdzekļus, ieskaitot arī aizejošās Saeimas potenciālu.

Paldies.

Sēdes vadītāja. Paldies.

Vārds deputātam Kārlim Šadurskim.

K.Šadurskis (frakcija „Vienotība").

Godātie kolēģi! Mūsu ļoti cienījamais kolēģis Bērziņa kungs *(No zāles: „Kurš Bērziņš?")*... (no Rīgas, protams) pārmeta ārlietu ministram, ka tas norunāja savu runājamo un aizgāja. Jā, ārlietu ministram šobrīd pulksten 10.00 ir tikšanās ar Valsts prezidentu, kur viņi pārrunās to pašu jautājumu loku, ko arī mēs šeit. Tātad katrs dara savu darbu. Nu Bērziņa kungs pateica savu gudro sakāmo un

arī aizgāja. *(Zālē aplausi.)* Turklāt tas sakāmais bija bezgala gudrs. Jūs te runājat par visu ko, bet galīgi ne par lietu. Bet Bērziņa kungs pateica, kas mums patiesībā jādara. Nu kā mums nevienam līdz šim neienāca prātā – sabiedrotie jāmeklē! Nu Bērziņa kungs aizgāja meklēt sabiedrotos. Lai veicas!

Ja jau mēs reiz runājam par lauksaimniecību, tad man tas salīdzinājums arī ir no lauksaimniecības jomas. Ko saka dundurs, sēžot zirgam uz... *(Ietur pauzi.)* muguras? „Mēs aram!" Paldies Bērziņa kungam par palīdzību! *(Zālē smiekli un aplausi.)*

Bet, ja par lietu, tad es saklausīju vienu tiešām ļoti riskantu frāzi šeit. Proti, ja mums šodien ir divi jautājumi par ļoti līdzīgām tēmām, proti, par atbalstu Latvijai lauksaimniecības jomā un kohēzijas jomā, tad es ļoti negribētu, ka mēs šeit sāktu dalīt prioritātes, jo tā nu mums ir iznācis saskaņā ar Kārtības rulli, ka mums viena sēde ir veltīta vienam jautājumam, bet nākamā sēde – otram, un, ja mēs sāksim šeit dalīt prioritātes, to, kas Latvijai ir svarīgāk, tad gan laikam veltīgi būs meklēt sabiedrotos ārpusē, ja paši sev neesam sabiedrotie.

Es uzskatu, ka šie abi jautājumi ir bezgala svarīgi un bezgala cieši saistīti. Un tikai no ļoti vienotas gan Latvijas Ārlietu ministrijas, gan valdības kopumā... un, protams, arī no Zemkopības ministrijas veiksmīgām sarunām ļoti daudz kas ir atkarīgs, tajā skaitā sabiedroto meklējumi. Un tie, kas noniecina mūsu šodienas darbu un šodienas veikumu... Godātie kolēģi! Iedosim taču Dūklava kungam šo spēcīgo argumentu – Latvijas Saeimas lēmumu, ar kuru viņš var papildus visām emocijām, papildus apelēšanai pie taisnīguma, godīguma un vienlīdzības nolikt uz galda sarunās ar saviem kolēģiem ļoti cietu argumentu: „Latvijas parlaments tam nepiekrīt!" Ar visām no tā izrietošajām konsekvencēm. Apbruņosim mūsu ministru, pateiksim viņam lielu paldies par to, ko viņš dara!

Absolūti piekrītu Rasnača kunga teiktajam, pret ko gan mans otrs labais kolēģis, Bērziņa kungs, mēģināja tā kā oponēt. Patiesībā es saklausīju Rasnača kunga teiktajā ļoti lielu atzinību Dūklava kungam iepretī viņa priekštecim. Nu, diemžēl no tās pašas partijas, bet mēs visi augam...

Kolēģi! Manuprāt, šajā jautājumā Saeima ir pilnīgi vienprātīga. Es domāju tieši tāpat kā nākamās ārkārtas sēdes pirmajā jautājumā par kohēzijas politiku: darīsim savu darbu, apbruņosim mūsu Eiropas Parlamenta deputātus, ministrus, premjeru, prezidentu, visus tos... Saeimas priekšsēdētāju, visus tos, kuri visaugstākajā līmenī par šiem jautājumiem runās, un darīsim kopā vienu darbu.

Paldies.

Sēdes vadītāja. Paldies.

Vārds deputātam Andrim Šķēlem. Vai jums pietiks ar desmit minūtēm?

A.Šķēle (PLL frakcija).

Cienījamā Saeimas priekšsēdētāja! Godātie kolēģi! Visādā ziņā es varētu piekrist tam, ko teica arī iepriekšējais runātājs attiecībā uz to, ka droši vien mēs mūsu lauksaimniecības... mūsu zemkopības ministru ar šo Saeimas lēmumu visnotaļ stiprināsim. Un es domāju, ka droši vien, it sevišķi šajā priekšvēlēšanu laikā, neviens nebalsos „pret".

Kam es nevaru varbūt piekrist... tā ir maniere, kā iepriekšējais runātājs runāja par savu kolēģi, kura gan šobrīd nav zālē. Jo tieši šis iepriekšējais runātājs tuvākajā laikā dosies strādāt uz Eiropas Parlamentu. Es būtu bijis priecīgs... es labprāt dzirdētu, ka viņš tur, no tās tribīnes aizstāvēs Latvijas lauksaimnieku intereses. To būtu labi šeit dzirdēt, un mēs varbūt varētu visi dot viņam arī kādu ceļamaizi, lai labāk veiktos.

Priekšvēlēšanu laikā, kad bija publiskās debates, es, debatējot ar kādu Latvijas Zemnieku savienības līderi, teicu, ka zemkopības ministram šobrīd pats svarīgākais... Tas bija pirms astoņiem vai vairāk mēnešiem... ir nevis atrasties šeit priekšvēlēšanu aģitācijas braucienos, bet sēdēt Briselē, jo tieši tajā laikā tika rakstīts šis projekts. Tieši tajā laikā tika rakstīts projekts, kāds izskatīsies nākamais lauksaimniecības atbalsts. Latvijas Zemnieku savienības līderis teica: „Mēs tur visu esam jau sakārtojuši! Mums viss ir skaidrs..." Un ka es kaut ko jaucot, jo ne tas esot vajadzīgs. Nu redzam, ka sakārtots nav nekas. Šobrīd ir vajadzība stiprināt zemkopības ministru, un droši vien viņš jāstiprina šobrīd būtu ar ārlietu ministra un Ministru prezidenta tiešu atbalstu, jo droši vien ārlietu ministram un Ministru prezidentam vajadzētu veidot šīs koalīcijas šobrīd ar tām valstīm, kuras atrodas nevienādā situācijā, saņemot šos lauksaimniecības tiešos maksājumus.

Bet es gribētu arī pieminēt vienu lietu, kur tomēr mēs, Latvijas parlaments (un šeit jāsaka tas tomēr arī valdošajai koalīcijai), esam divkoši. Ja jau gribam, lai efektīvā naudas summa, ko saņem Latvijas zemnieki, būtu lielāka, tad varbūt vajag atcelt to normu, kas tika ieviesta 2009.gada beigās, – ka šobrīd ar uzņēmumu ienākuma nodokli un arī ar iedzīvotāju ienākuma nodokli apliek šīs subsīdijas, kas pārsniedz 2000 latus? Ja jau gribat un esat gatavi tā cīnīties par Latvijas zemnieku interesēm, tad šo dāvinājumu, ko Eiropa mums piešķir subsīdiju veidā, nu neapliksim ar nodokļiem, kuri tiek iekasēti valsts budžetā! Nebūsim tad tādi divkoši! Par to tika runāts un tika iesniegts iepriekšējā valsts budžeta apstiprināšanas laikā priekšlikums. Ja valdošā koalīcija nevar atcelt un nav gatava atcelt šo neprātīgo iekasējumu, tad varbūt varam izveidot pārejas noteikumus, kādā veidā mēs samazinām iedzīvotāju ienākuma nodokli? Tas tika noraidīts.

Un tātad pirmais vēlējums visiem kolēģiem, kas startē uz vēlēšanām: neesiet divkoši!

Paldies.

Sēdes vadītāja. Paldies.

Vārds deputātam Dzintaram Ābiķim. Vai jums pietiek ar piecām minūtēm?

Dz.Ābiķis (frakcija „Vienotība").

Cienījamie kolēģi! Zināmu iemeslu dēļ mēs līdz septembrim pieņemsim ne vienu vien vareni spēcīgu paziņojumu, un tāpēc es aicinu neizšaut visu pulveri šodien un beigt debates, un balsot.

Paldies. *(Aplausi.)*

Sēdes vadītāja. Paldies.

Debates slēdzu. Paldies.

Lūdzu zvanu! Balsosim par lēmuma projektu „Par taisnīgu un godīgu Eiropas Savienības kopējo lauksaimniecības politiku pēc 2013.gada"! Lūdzu balsošanas režīmu! Lūdzu rezultātu! Par - 89, pret un atturas - nav. Lēmums pieņemts.

Līdz ar to 14.jūlija pirmās ārkārtas sēdes darba kārtība izskatīta.

Lūdzu zvanu deputātu klātbūtnes reģistrācijai. Lūdzu deputātu klātbūtnes reģistrācijas režīmu!

Paldies.

Vārds zemkopības ministram Jānim Dūklavam - **paziņojumam**.

J.Dūklavs (zemkopības ministrs).

Paldies, Saeimas priekšsēdētāja! Paldies.

Es jau savlaicīgi lūdzu, lai man dod vārdu, kad deputātu kungi un kundzes beigs izteikties. Nu, paldies, es eju projām! *(Smiekli zālē.)*

Nē, nu vispirms tiešām es atvainojos... es gribēju pateikties jums visiem par atbalstu mums, un ir ļoti labi, ka jūs arī izteicāt savas domas, arī kritiku, it sevišķi Urbanoviča kungs tā stipri pateica, ka laikam es tur neko nedaru un nemākam visi neko, un ka mūs te jālaiž vaļā. Gan jau kaut kur varbūt viņam bišķi taisnība ir, ka mēs varam darīt vairāk.

Un arī Šķēles kunga teiktais man patika. It sevišķi par nodokli, Šķēles kungs, jūs ļoti pareizi pateicāt. Būtu labi, ja jūs atbalstītu arī tad, kad ir jāatbalsta, - tanī brīdī, jā. Jā, es nebalsoju, jā.

Ja drīkst, es vēl paturpināšu nedaudz. Es gribēju uzsvērt vienu lietu tikai. Es te pierakstīju jūsu teikto, bet, tā kā laikam man ir tikai minūte vai divas, tad pats būtiskākais: mums ir atbalstītāji. Godātie kolēģi, mums ir atbalstītāji! Un arī man nav lielu bažu par Poliju. Mums ar poļu ministru ir ļoti labas attiecības, un tad, kad mēs, trīs valstis, nobalsojām „pret"... lai jūs druscīt zinātu, kā mēs tur uzvedamies... Jā, mēs nobalsojām „pret", un poļu kolēģis, ņemot vērā, ka viņš ir prezidējošās valsts ministrs šobrīd, teica: „Es nevaru nobalsot „pret", bet jūs varat cerēt uz manu atbalstu arī turpmāk." Un, es domāju, pazīstot Mareka kungu, pazīstot... Viņš ir viens no asākajiem Eiropas lauku politikas kritizētājiem, viens no asākajiem kritizētājiem, un mūsu domas ir vienādas, ka šī kopējā lauksaimniecības politika un tiešie maksājumi ir nevis jāpiefrizē un jāuztaisa tur kaut kādas izmaiņas... Tur izmaiņas nevar izdarīt! Tur var vienkārši sākt to no jauna! Un mēs pie šīs domas paliekam. Es varu jums noteikti apsolīt, ka es konsekventi to turpināšu darīt un turpināšu pildīt šo mūsu iesākto kursu, kāds tas ir.

Un varat neuzskatīt to par bažām, kā te izteicās, ka mums ir domstarpības ar premjeru vai domstarpības ar ārlietu ministru. Nav mums domstarpību! Un arī šis paziņojums nekādā veidā nenoliedz kohēziju, ka tā mums, Latvijai, ir ļoti svarīga. Bet mēs ar šo paziņojumu – paldies jums par to, tiešām tas man ir liels atbalsts! – vienkārši norādām uz lauksaimniecību, nekādā veidā neko nekritizējot un nepārstāvot citādā gaismā.

Paldies jums visiem par atbalstu! Protams, es turpināšu darīt iesākto darbu gan Eiropā, gan Latvijā.

Paldies. *(Aplausi.)*

Sēdes vadītāja. Paldies.